

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Jihlavské vodovody a kanalizace, a.s.**
sídlem Masarykovo Náměstí 97/1, 586 01 Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství České republiky**
sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. 30973/2017-MZE-15110,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 4. 2017, č. j. KUJI 254296/2017, sp. zn. OŽPZ 3210/2016 OI-4. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti o povolení provozování vodohospodářské infrastruktury „*Jihlava, ulice Srázná – kanalizační stoka a vodovodní řád*“ ve vlastnictví Statutárního města Jihlavy (dále též „předmětné povolení“) ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 247/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“). Důvodem pro zastavení řízení o podané žádosti bylo, že žalobce ani po výzvě k doplnění žádosti a po přerušení řízení nedodal správnímu orgánu prvního stupně veškeré zákonem požadované doklady k tomu, aby mohlo být o povolení k provozování vodohospodářské infrastruktury žalobci projednáno. Konkrétně žalobce nedoložil existenci dohody dvou vlastníků provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, jak je vyžadováno dle § 6 odst. 2 písm. b) *in fine* zákona o vodovodech a kanalizacích.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný své zamítavé stanovisko k odvolání žalobce odůvodnil tím, že pro projednávanou věc je relevantní pouze skutečnost, že žalobce nedoložil v řízení před správním orgánem prvního stupně doklad, který je zákonem stanovený jako povinný pro možnost udělení povolení k provozování vodovodů nebo kanalizací, což je takovou formální vadou, která brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby mohla být žádost z obsahového hlediska posouzena. Ve zbytku odvolání se žalovaný ztotožnil s žalobcem, konkrétně s jeho tvrzením, že další důvody, na kterých správní orgán prvního stupně založil své rozhodnutí, jsou pro projednávanou věc irelevantní. Zároveň k námitce podjatosti žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že byla vznesena až v rámci odvolacího řízení, je na ni potřeba nahlížet jako na odvolací důvod, neboť její primární účel, tedy zamezení rozhodování o věci osobou, u které lze pochybovat o její nepodjatosti, již v době po vydání rozhodnutí, napadeného odvoláním, není možno naplnit. Tuto námitku však žalovaný neshledal důvodnou proto, že ze spisu podjatost jakékoliv úřední osoby v řízení před správním orgánem prvního stupně nevyplývá a žalobce konkrétní osoby, ani důvody jejich podjatosti v odvolání neuvedl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce uvádí celou řadu námitek, vztahujících se k řízení před správním orgánem prvního stupně, které však v podstatné části kopírují důvody, uplatněné žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tyto námitky se převážně týkají údajně protiprávního jednání třetích osob či protiprávního jednání správního orgánu prvního stupně ve vztahu k jiným osobám. Ve vztahu k nyní projednávané věci žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a to z důvodu, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán prvního stupně rozhodl odlišně od Městského úřadu v Třebíči, který rozhodoval o udělení kolaudačního souhlasu stavbě vodního díla „*Regenerace veřejných prostranství ul. Srázná, Jihlava – SO 301 Jednotná kanalizace, SO 302 Dešťová kanalizace, SO 306 Vodovod*“ v řízení pod sp. zn. OŽP 14615/2016/Kr, přičemž jej udělil i při absenci dohody dvou vlastníků ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích s tím, že veřejný zájem na provozu kanalizace převáží nad zájmem na doložení dohody dvou vlastníků provozně souvisejících vodovodů či kanalizací. V neposlední řadě

žalobce poukazuje na procesní pochybení jednak správního orgánu prvního stupně, který neuvedl, z jakých podkladů při rozhodování vycházel, neprovedl dokazování a neumožnil žalobci seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí, jednak žalovaného, který se nedostatečně vypořádal s námitkou podjatosti, uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány obou stupňů posoudily ty námitky, které mohly ovlivnit výsledek řízení s žalobcem, tedy ty námitky, které mohly mít vliv na zastavení řízení o žádosti o udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. Z žaloby je dle žalovaného zřejmé, že žalobce nerozporuje, že by na výzvu k doplnění podání ze strany správního orgánu prvního stupně nereagoval, stejně jako není žalobcem rozporováno, že kanalizace, u níž žalobce žádal o vydání povolení k provozování, provozně souvisí s kanalizací jiného vlastníka. Ve vztahu k námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně rozhodl v řízení o udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace odlišně od Městského úřadu Třebíč v řízení o udělení kolaudačního souhlasu k provozu té stejné kanalizace žalovaný uvádí, že takový postup představuje zcela mimořádnou výjimku, kterou zákon o vodovodech a kanalizacích ani neupravuje, přičemž takto specifické situace se nelze dovolávat jako standardu rozhodování v obdobných věcech, pokud žalobce neprokáže, že se jeho případ ve všech podstatných rysech zcela shoduje s uvedeným případem, což žalobce neučinil. K namítaným procesním pochybením správního orgánu prvního stupně spočívajícím zejména v porušení povinnostmi dle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce nevyhověl výzvě k odstranění vad podání dle § 45 odst. 2 správního řádu, postup dle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo na místě vůbec aplikovat. Námitku podjatosti považuje žalovaný za řádně vypořádanou a k jejímu odůvodnění se odkazuje na napadené rozhodnutí.
6. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že žalovaný (v reakci na námitku poukazující na odlišné závěry v rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči) nepřípustně rozšiřuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, a že toto vyjádření je navíc v rozporu s tím, co k předmětné námitce uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Dle žalobce tak v souladu s právním názorem Městského úřadu v Třebíči bylo i v nyní projednávané věci ospravedlnitelné povolit provozování předmětné kanalizace bez dohody dvou vlastníků.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze

věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

9. Žalobce namítanou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval obecně v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami, uplatněnými v žalobcem podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobce uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci. V daném případě totiž nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce v odvolání, stejně jako v následné žalobě, uplatnil řadu námitek, které se ovšem převážně týkají údajně protiprávního jednání třetích osob či protiprávního jednání správního orgánu prvního stupně ve vztahu k jiným osobám, nikoliv tedy projednávané věci, a proto je žalovaný nepovažoval za relevantní pro projednávanou věc. Rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jehož zákonnost žalovaný v řízení o odvolání přezkoumával, je totiž rozhodnutím čistě procesní povahy, u něž je potřeba zkoumat pouze to, zda byly dány zákonné procesní předpoklady pro zastavení řízení, tedy existence podstatných vad, a jejich neodstranění na základě řádně učiněné výzvy, v níž je obsažena lhůta k odstranění vad a uvedeno poučení o následcích neodstranění vad.
10. Krajský soud se přitom s tímto hodnocením žalovaného i způsobem vypořádání s námitkami žalobce ztotožňuje, přičemž i krajský soud tyto námitky, uplatněné rovněž v žalobě a týkající se údajně protiprávního jednání třetích osob či protiprávního jednání správního orgánu prvního stupně ve vztahu k jiným osobám, nikoliv tedy projednávané věci, shledává pro nyní projednávanou věc irrelevantními, a proto nepovažuje za nezbytné se s nimi blíže vypořádávat. Úkolem správních soudů je totiž přezkoumat k námitce žalobce meritorní rozhodnutí správních orgánů a jejich procesní postup, předcházející vydání napadených rozhodnutí, přičemž však rozsah přezkumné pravomoci je omezen předmětem předchozího řízení. Krajský soud tak v nyní projednávané věci nemůže posuzovat postup správních orgánů vůči jiným subjektům než žalobci, ani jednání jiných osob, než účastníků předchozích řízení, přísluší mu pouze přezkoumat, zda byly dány

podmínky pro vydání napadených rozhodnutí a zda správní orgány v předchozích řízeních postupovaly v souladu se zákonem (objektivní meze přezkumu), přičemž k nezákonnému postupu či rozhodnutí může krajský soud přihlídnout pouze na základě důvodů, vymezených žalobcem, s výjimkou těch důvodů, k nimž je krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (subjektivní meze přezkumu).

11. V nyní projednávané věci tak objektivní mez přezkumu napadených rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně tvoří přezkum otázky, zda byly dány důvody k zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. Podstatu věcných (a pro nyní projednávanou věc relevantních) námitek žalobce tvoří jeho nesouhlasná polemika s právním názorem správního orgánu prvního stupně, aprobevnaného žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, pokud za vadu žalobcem podané žádosti, jejíž neodstranění bylo důvodem pro zastavení řízení o ní, považoval nedoložení existence dohody dvou vlastníků provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, jak je vyžadováno dle § 6 odst. 2 písm. b) *in fine* zákona o vodovodech a kanalizacích.
12. Dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích „[k]rajský úřad vydá povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3.“ Dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích „[v]lastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících, upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Tato dohoda je podmínkou kolaudačního souhlasu podle stavebního zákona.“ Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu pak správní orgán „řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o povolení k provozování kanalizace „Jihlava, ulice Srážná – kanalizační stoka a vodovodní řad“ ve vlastnictví Statutárního města Jihlavy, přičemž předmětná kanalizace provozně souvisí s kanalizací jiného vlastníka, konkrétně ve vlastnictví Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko. Žalobce byl následně vyzván správním orgánem prvního stupně k odstranění vad podání spočívající v nedoložení dohody mezi dvěma vlastníky provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích (ve správním spise pod č. j. KUJI 96245/2016, sp. zn. OŽPZ 3210/2016 OI-2). Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce vady této žádosti neodstranil, neboť byl toho názoru, že tato dohoda není nezbytným dokladem k pokračování řízení před správním orgánem prvního stupně, a proto její nedoložení nelze kvalifikovat jako vadu podání, jak učinil správní orgán prvního stupně (viz vyjádření žalobce k výzvě k odstranění vad podání - č. j. KUJI 96245/2016, sp. zn. OŽPZ 3210/2016 OI-3).
14. Jak již bylo rekapitulováno výše, tuto námitku žalobce vznáší i v nyní projednávané žalobě, nicméně krajský soud jí neshledává důvodnou. Z výše citovaných ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích totiž dle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že zákonodárce existencí dohody mezi dvěma vlastníky provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací předvídané v § 8 odst. 3 citovaného zákona podmiňuje vydání povolení

k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, přičemž existenci této dohody musí žadatel doložit, jak výslovně vyžaduje § 6 odst. 1 písm. b) věty za středníkem citovaného zákona. Pokud tedy správní orgán prvního stupně hodnotil předložení této dohody jako nezbytnou součást žádosti žalobce o povolení k provozování předmětné kanalizace, považuje krajský soud tento výklad za správný. Stejně tak za správný a procesně bezvadný hodnotí i krajský soud navazující procesní postup správního orgánu prvního stupně, který nejdříve žalobce vyzval k odstranění této vady jeho žádosti v přiměřené lhůtě, přičemž jej poučil o následcích nedoplnění podání, a následně (po marném uplynutí této lhůty) řízení o podané žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce neodstranil vadu podání, která brání jejímu věcnému projednání a tedy i pokračování v řízení.

15. Krajský soud proto neshledává důvodnou námitku žalobce, v níž rozporuje procení postup správního orgánu prvního stupně, že nepostupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Krajský soud je téhož názoru jako žalovaný, že k tomuto postupu nebyl dán důvod, neboť dle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estano-ví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Podstatné je přitom, že tato povinnost vzniká správnímu orgánu „před vydáním rozhodnutí ve věci“, tedy před vydáním meritorního rozhodnutí. Jak již však bylo uvedeno krajským soudem, rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je rozhodnutím čistě procesní povahy, proto taková povinnost správnímu orgánu vzniknout nemůže. Ostatně i z logiky věci nelze po správním orgánu prvního stupně vyžadovat, aby za situace, kdy podání účastníka řízení trpí vadami, pro které nelze danou věc projednat, seznamoval účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí, jelikož správní spis bude jako podklady pro vydání takového procesního rozhodnutí zpravidla obsahovat pouze toliko návrh (žádost) a výzvu k odstranění vad tohoto podání, se kterými už účastník řízení bezesporu seznámen je, neboť podání učinil on a výzva k odstranění vad, kterou nerespektoval, mu byla doručena. Stejným způsobem je třeba přistoupit i k hodnocení námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování, neboť dokazováním se „zjišťuje stav věci“ [§ 51 odst. 1 správního řádu] a správní orgán k němu zpravidla přistupuje teprve tehdy, jsou-li splněny podmínky řízení podmiňující meritorní projednání dané věci.
16. Za nedůvodnou shledal krajský soud i námitku žalobce, v níž poukazuje na rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči, jímž udělil kolaudační souhlas, a to z důvodu, že veřejný zájem, který představuje provozování kanalizace, převažuje nad zájmem na uzavření dohody mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací. Předně je třeba zdůraznit, že řízení o udělení kolaudačního souhlasu je řízením zcela odlišným od řízení o udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, k němuž je příslušný jiný správní orgán, a to obec s rozšířenou působností jako specializovaný stavební úřad dle § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 15 a § 106 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), zatímco v řízení o udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace je příslušný krajský úřad dle § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích. Proto ani závěry, k nimž příslušný správní orgán dospěje v jednom z těchto řízení, nemusí být nutně vždy aplikovatelné v řízení druhém, přestože

účastníci řízení a předměty jednotlivých řízení spolu mohou věcně souviset. Nadto krajský soud nepovažuje žalobcem rekapitulovanou argumentaci Městského úřadu v Třebíči ohledně převažujícího veřejného zájmu nad povinností předložit dohodu dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích za správnou. Existenci veřejného zájmu na provozu vodovodu a kanalizace, jehož povolení a provozování podléhá veřejnoprávní regulaci v zákonu o vodovodech a kanalizacích, lze totiž konstatovat v každém případě. Zákonodárce se přesto rozhodl podmínit udělení kolaudačního souhlasu k provozu vodovodu nebo kanalizace i samotné povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace dohodou vlastníků provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací [§ 6 odst. 1 písm. b) *in fine* a § 8 odst. 3 *in fine* zákona o vodovodech a kanalizacích]. Výklad zákona o vodovodech a kanalizacích, který provedl Městský úřad Třebíč, by tak mohl nevyhnutelně vést k tvrzení, že z důvodu existence převažujícího veřejného zájmu na provozu jakéhokoli vodovodu či kanalizace, není udělení kolaudačního souhlasu či udělení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace nezbytné vázat na dohodu vlastníků provozně souvisejících vodovodů nebo kanalizací, což je v přímém rozporu se zákonnými požadavky obsaženými v citovaných ustanoveních zákona o vodovodech a kanalizacích. V této souvislosti krajský soud připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, „*se účastník řízení může před správním orgánem dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.*“

17. K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jím uplatněnou námitkou podjatosti, krajský soud konstatuje, že jediným tvrzením, kterým žalobce podložil tuto svou námitku, je, že správní orgán prvního stupně rozhodl v neprospěch žalobce, resp. žalobce podjatost úředních osob správního orgánu prvního stupně dovozuje z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud uvádí, že samotná skutečnost, že správní orgán prvního stupně rozhodl v neprospěch žalobce, byť by rozhodnutí bylo i věcně nesprávné či nesprávně odůvodněné, v žádném případě samo o sobě nezakládá pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby v dané věci. Dle § 14 odst. 1 správního řádu je podjatou osobou taková úřední osoba, u níž lze „*s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti...*“, z důvodu čehož je tato úřední osoba následně „*...vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*“ V řízení před žalovaným, ani v řízení před krajským soudem však žalobce nepřednesl jediné tvrzení, kterým by vzbudil byť jen podezření o existenci důvodu, pro který by bylo možno pochybovat o nepodjatosti úředních osob v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto krajský soud tuto námitku shledává rovněž nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

18. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu